

Květinové pohádky

Lilie, konvalinka, růže

V lesním království za půl groše se narodili tři princové – Topol, Platan a Jasan. Jeden urostlejší než druhý. Nebavilo je ani kralování, ani štvanice ani rytířské souboje. Milovali hudbu, hráli, zpívali a skládali písničky. Ačkoliv se často poštuchovali, měli se velice rádi.

Když jejich otec nepřežil pohled na královské účty, vyhlásili místo království republiku a vyrazili do světa.

Maminka jim upekla buchty a poradila: „Musíte si najít tři krásné bohaté nevěsty.“

Princové byli veselí a podnikaví. Založili si kapelu. Kam přišli, tam hráli a zpívali. Penízky jim do kapes jen pršely.

„Udělalí jste mi velikou radost,“ řekl jim jednou v hospodě po koncertu usměvavý dědeček. „Víte, já už skoro neslyším. Ale tu vaši muziku, tu jsem slyšel do poslední notičky. Jestli vám můžu poradit, za řekou a za lesem najdete Voňavé království. Mají tam tři krásné bohaté princezny na vdávání.“

„My jsme bohatí dost, dědečku,“ řekl Platan a zaplatil stařečkovi pivo.

Topol se usmál: „Ovšem na krásné princezny bychom se podívat mohli.“

„Kéž by to království vonělo pečenými buchtami,“ zasníl se nejmladší Jasan.

Za dva dny princové dorazili na zámek s nejkrásnějšími zahradami v širokém okolí.

Přivítaly je tři princezny – jedna půvabnější než druhá.

Lilie byla vysoká, štíhlá, dokonale upravená a podle vůně člověk už z dálky poznal, kde ji hledat. Vysoký Topol se k ní přitočil: „Jsi křehká a půvabná. Rád bych tě chránil před větrem a nepohodou.“

Konvalinka se zvonivě smála. Voněla sladce, jako by v

každém bílém zvonku její kytičky čekala jedna písnička. Jasan se zamiloval na první pohled.

Růženka se zarděla a Platan zakopl, když jí běžel políbit ruku.

Netrvalo dlouho a ve Voňavém království začali chystat trojitou svatbu.

„Hele Jasánku, teď mi tu nepřekážej,“ plácla Konvalinka svého ženicha přes ruku, když se pokoušel cinkat na její zvonečky. „Máš vlasy jako vrabčí hnízdo. Běž se učesat.“

Jasan zkroušeně vycouval ze dveří. Loudavě došel do zahradního altánu na samém konci zahrady.

„Jé, hele, bratříček,“ ozvalo se z altánu. Uvnitř už seděli Platan a Topol. „Taky tě vyhnali, že překážíš?“

Jasan přikývl a bratři mu nabídli rybízové víno. Měli o čem přemýšlet a nějak jim nebylo do řeči.

„Nestýská se vám?“ přerušil ticho Topol.

„Bylo hezké jezdit sem a tam jako kapela,“ vzdychl Platan. „Až se oženíme, naše květinčky nás už nikam nepustí.“

„Mohli bychom vyrazit tajně,“ navrhl Topol.

„Hlavně ať tě neslyší Konvalinka, za tenhle nápad by ti pořádně vycinkala. Když se naštve, umí být pěkně jedovatá.“

„To je jí podobné,“ kývl Topol. „Ale ta moje taky není dokonalá. Z její vůně mě bolí hlava. Navíc pořád říká: Dávej pozor na moji garderobu. Nedotýkej se mých barevných šatů, ať nemáš pyl na nose.“

„A co ty, Platane?“

„Ále! Darmo mluvit. Růžové lístky v salátu, růžovými lístky ozdobený moučník, růžové lístky s vyznáním lásky...“

„To je od ní moc milé.“

„Asi ano. Akorát, že po mně chce, abych i já každý den napsal na růžový lístek, jak ji mám rád. A pokaždé jinými slovy, jinak má pichlavé poznámky.“

Topol vzdychl a dolil bratrům sklenice s rybízovým vínem. „Poslyšte, bratři. Jak vás tak poslouchám, dere se mi na jazyk otázka. Oženíme se nebo raději utečeme?“

Bratři se hluboce zamysleli.

U páté skleničky s vínem se ozval Jasan. „Já mám svoji Konvalinku rád. Zůstanu tady.“

„Mě by cestování bez Růženky taky nebavilo,“ přidal se Platan.

„A moje Lilie bude nejlepší královnou na světě,“ zasmál se Topol a sáhl po dalším rybízovém vínu. Džbáněk však byl prázdný. „Nevadí,“ obrátil nádobu dnem vzhůru. „Sejdeme se tu třeba za týden a já objednáme nové rybízové víno. Zítra přijede naše máma a my se oženíme.“

Od té chvíle spolu žili a vládli ve Voňavém království šťastně až do smrti. A obchodníci s rybízovým vínem na nich náramně zbohatli.

Ilka Pacovská © 30. 7. 2021